

Jan Pavel II.

18. května 1920 - Karol Wojtyła se narodil jako druhorozený syn v rodině vojáka v polských Wadovicích

1. listopadu 1946 - v Krakově vysvěcen na kněze

4. července 1958 - jmenován pomocným biskupem

13. ledna 1964 - jmenován krakovským arcibiskupem

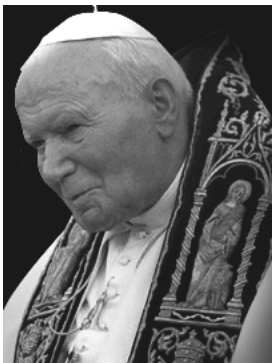
26. června 1967 - papež Pavel VI. jej jmenoval kardinálem

16. října 1978 - zvolen I. papežem neitalského původu od r. 1523

13. května 1981 - Turek Mehmet Ali Ağca spáchal na Jana Pavla II. atentát; lékaři papeže zasaženého několika střelami zachránili

21. dubna 1990 - papež poprvé přiletěl do Československa; spolu s prezidentem Václavem Havlem oslavil pád komunistického režimu

2. dubna 2005 - Papež Jan Pavel II. umírá ve věku nedožitých 85 let

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 ročník II

10. dubna 2005

Zprávy a oznámení

Bohoslužby 11. a 12. dubna

V pondělí 12.4. bude od 18.00 hodin v městském kostele mši svatou sloužit P. Jaromír Stehlík. V úterý 12.4. zde mše sv. nebude. Zúčastním se školení mladých kněží v Č. Budějovicích a mši sv. odsloužím tam.

Začátek přípravy na biřmování

Příprava na svátost biřmování začne v sobotu 16. dubna od 17.00 hod. v městském kostele. Scházeli bychom se pak s biřmovanci pravidelně každý týden. Samotné biřmování se bude konat v sobotu 4. června od 16.00 hod. ve Starém Rožmitále. Pokud má ještě někdo zájem o tuto svátost, může se do 16.4. přihlásit.

Dětská mše

Mše sv. pro děti se v dubnu uskuteční též v sobotu 16. dubna v městském kostele. Začátek je v 18.00 hod.

Úmysly mší svatých od 11. do 24. dubna 2005

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Ranní mše sv.

Večerní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

M: Út - So 18.00 hod.

V: Pá 17.00 hod.

Po 11.4. M	mše sv. výjimečně bude odsloují jí P. Jaromír Stehlík	Po 18.4.	mše sv. není
Út 12.4. Č. Budějovice!	Za ř Josefa Průšu a sestru Josefu	Út 19.4. M	Za Vincence Jirmana
St 13.4. M	Za rodinu Zemkovu, Homulkovu a Horníkovu	St 20.4. M	Za Františka a Elišku Beranovy a celý rod
Čt 14.4. M	Prosbá o požehnaní a ochranu pro děti a vnoučata	Čt 21.4. M	Na dobrý úmysl
Pá 15.4. V M	Na dobrý úmysl Za rodinu Holanovu	Pá 22.4. V M	Za Jiřího Háse a celý rod Za Vojtěcha Halíka a živé i ř členy rodiny Halíků
So 16.4. M	Za Karlu Milcovou, rodinu Milcovu a Liškovu	So 23.4. M	Za rodiče Petra a Marii Brindzovy, syny Juraje a Michala a oboje rodiče
Ne 17.4. R	Za farnosti	Ne 24.4. R	Za Jiřího a Marii Pavlačkovy

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 20.4. 2005.

Nebojte se - otevřete dveře Kristu,

to byla nejčastěji opakovaná slova papeže Jana Pavla II., jemuž v sobotu 2. dubna otevřel dveře do nebe sám Kristus. Je to i jeho odkaz pro nás křesťany. Nebát se budoucnosti, nebát se nepřátel, nebát se vlastních slabostí. Otvírat dveře Kristu, zvát jej do svého života, seznamovat s ním druhé. Papež se nebál říkat pravdu, i když byla nepopulární, i když ji mnozí nechtěli slyšet, ale říkal ji vždy s nesmírnou laskavostí a vlídností. Nebál se být moderní a nebál se zachovávat věrnost tradici. Věděl, co změnit a kde zůstat pevný. Hájl důstojnost každého člověka, spravedlnost, fungující rodinu, důvěru v lidi i ve zdravý rozum. Nazýval dobro dobrem a zlo zlem. Nekompromisně zastával pravdy víry a mravů, ale vždy byl při tom lidský.

Nedávno jsem kdesi viděl obrázek setkání Jana Pavla II. s blahoslavenou Matkou Terezou. Dva staří unavení lidé, ale oba se usmívající, sympatičtí a radostní. Světice a prorok. Dvě největší osobnosti minulých let. Nějak zvláště si podobní.

V Malachiášově proctví, záhadném středověkém textu, který ke každému papeži uvádí jakousi mystickou přezdívku, je Jan Pavel II. nazýván „Pilné slunce“. Ať už byl autorem tohoto pojmenování kdokoliv, vystihl tohoto papeže naprosto dokonale. Pilnost, s níž využíval každou minutu svého pontifikátu, jeho pracovitost a neúnavnost, je dostatečně známa. Kolik cest vykonal, kolik encyklik vydal, kolik knih napsal a kolik lidí povzbudil. A jako slunce přinášel do celého světa jas, úsměv a lidské teplo. Jeho úsměv a krásná tvář nám zůstane navždy v paměti. A to byl jen trochu podoben Pánu Ježíši. Jen trochu nám na sobě ukázal, jak teprve sympatický musí být ten, od něhož všechny ty přitažlivé papežovy vlastnosti pocházely, který mu je dal.

Myslím si, že za největší papežovu zásluhu může být považováno to, že nám naznačil, jak krásné to bude v nebi, pokud se tam budou lidé podobat jemu, či Matce Tereze. Není třeba se bát Boha, který má tak sympatického služebníka. Ukázal nám, jak krásné je být svatý.

P. Ivo Prokop

Máte strach ze smrti?

Otázka, která Matku Terezu překvapila

„Máte strach ze smrti?“ zeptal jsem se. Má otázka Matku Terezu překvapila. Na okamžik se mi zadívala do očí, a pak se nahlas rozesmála. „Ne, vůbec,“ prohlásila. „Umřít znamená vrátit se domů. Copak máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Okamžik smrti nedočkavě očekávám. Tam nahore najdu Ježíše a všechny lidi, kterým jsem se v tomto životě snažila dát lásku. Sejdou se tam s dětmi, které jsem se pokoušela zachránit a které mi umřely v náručí a považovaly mě přitom za svou maminku. Najdu tam všechny chudé, kterým jsem pomohla, umírající, kteří vydechli naposledy v domě, který jsem pro ně v Kalkatě postavila. Budou tam prostě všichni lidé, kteří mi na této zemi byli drazí. Takže to bude nádherné setkání, nemyslíte?“

Oči se jí při těch slovech třpytily překvapivým klidem a štěstím. Mezitím jsem dosnídal. Matka Tereza sklídila nádobí na ták a stáhla ze stolku ubrus, který předtím rozprostřela. Ve dveřích se objevila mladá sestra a Matka jí ták podala. „Tak a teď se můžeme vrátit k rozhovoru, který jsme posledně přerušili,“ řekla.

Já jsem vzkříšená a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít, praví Ježíš. (Jan 11,25)

Z knihy: Renzo Allegri „Matka chudých“

Z historie - 10. část Smrt Jakuba Jana Ryby - pokračování

Ve své životopisné stati *Mein musikalischer Lebenslauf*, která vyšla tiskem v r. 1946 a jejíž opětovné vydání se v novém překladu letos chystá, shrnuje v červnu r. 1801 Ryba svůj dosavadní život. Je mu téměř 36 let a má před sebou ještě 14 let života. Několik desítek stran textu je věnováno „úzkému kroužku mých milých“, tedy nikoliv širší veřejnosti. Již v úvodu Ryba uvádí: „Většina lidí si obyčejně zakládá na tom, co je dobrodružné - podivuhodné, apod. (tvrdím to z vlastních zkušeností). Ale můj hudební děj je prost něčeho podobného, je tak jednoduchý, nerománový, že zasluhuje, aby byl čten pouze jednou a pak odložen. Hledá-li někdo v knize látku ke studiu lidských vloh a jejich podivuhodného vývoje, může mít z tohoto popisu podle své znalosti lidí tím větší užitek, neboť sebe líčím věrně, jaký jsem byl a dosud jsem. Semper adversa fata mihi (Osud mi byl vždy nepřítel) - Nu, co dělat! Prozřetelnost tak chtěla a já se ochotně podřizuji jejímu podivuhodnému vedení; vždyť v něm cítil jsem se přece vždy šťasten, ačkoliv jsem musil od svého nejtěplejšího dětství prožít mnoho zlého. Děkuji Tobě, Bože!“ Ani v kapitole o svém mládí nezapomene Ryba na osud, Boha a své utrpení, když píše. „Quid est boni viri?“ (Co je povinností dobrého muže?) - „praebere se fato“ (vzdát se osudu). Tento moudrý výrok Senekův byl a zůstává mi stálým průvodcem na všech cestách pozemského života, tak divně spletitého; největší útěchu a úplné uklidnění nalézám v myšlence: Prozřetelnost chtěla mne mítí takového, jaký jsem. - Trpěl jsem mnoho v minulosti; zkoumám-li své nitro, trýzní mě představa, že jsem také někdy podlehl zahálčivosti a jejím nectnostem. Ale usmíruje mě myšlenka, že jsem se tím více snažil alespoň trochu usnadnit svůj stav. Že jsem použil každé příležitosti, abych vzdělal srdce i rozum. Dosti! Prozřetelnost vede nás temnými cestami k cíli, jemuž jsme určeni.“ Jakkoliv zde Ryba vypadá smířen, o to bolestněji vyznívá o několik vět dále jeho výkřik při loučení s Prahou: „Sbohem, moji přátelé z ovzduší školy! Sbohem, milá Praho - velký světe - Sbohem, mé vzdušné zámky!“

První zmínka o jakési „nemoci“ se objevuje při popisu Rybova odchodu do Mníšku v r. 1876. „Velmi jsem se trápil a starostmi jsem si tak porušil zdraví, že jsem dostal silnou horečku. Šest týdnů jsem zápasil s nemocí.“ Této zřejmě první známce nemocných nervů, předcházela smrt Rybovy matky a také první Rybova láska, kterou prožíval velice intenzivně. Ryba pokračuje: „Můj duch se zabýval jen hudbou - stále jsem skládal, jako vždy, když onemocním. V roce 1791 ležel jsem s horečkou pět týdnů a během této nemoci složil jsem v duchu šest kvartet; když jsem poprvé vstal, ihned jsem je psal na papír; každé začíná variacemi. V Praze se kvarteta velmi líbila. Komponoval jsem tedy stále. Snil jsem o sobě, že jsem kapelníkem u mnichovské kapely, slyšel jsem přejemné chvály při provedení své opery, již jsem ve snění ukončil a slyšel jsem ji hrát celým orchestrem.“

bytosť rozumu a žena bytosť lásky, ale hledíme-li k jejich vnitřním uspořádáním, mají se věci přece jen poněkud jinak.

To, že žena započíná svůj život v ontologicky druhotné pravdě, je vyjádřeno v 1. Moj 2, 21-23, kde je o ženě řečeno, že je „vzata z muže“. Tato její druhotnost působí, že touží být opětně spojena v prvotní formu muže, tj. s mužem. Odtud pochází náklonnost ženy k muži, která je pak mužem opětována.

Ze světa dobře víme, že nejen žena, ale i muž je schopen lásky. A stejně tak nejenom muž dokáže myslet a argumentovat (což je věcí rozumu), ale i žena dokáže myslet a argumentovat. Rozdíl mezi nimi hledejme v poměru obou mohutností: zatímco muž je bytosť pravdy ze své lásky, je žena bytosť lásky ze své pravdy. To se projeví v ženě argumentaci, jež bude ohnivá, zatímco argumentace mužova bude chladnější a věcnější, neboť u muže je pravda druhotná a on má od ní odstup.

To, že je určení ženy od stvoření druhotné, ji, myslím, nijak neponižuje ani nediskvalifikuje. Spíše chci poukázat k ženě jinakosti, která začíná již v oblasti ducha, a odtud se projevuje v nejrůznějších přirozených tihnutích ženy v tomto světě. Budeme-li je ženě brát anebo jí říkat, že má být jako muž, neučiníme ji šťastnou; a totéž platí i o muži z druhé strany! Ti, kdo hlásají rovnost pohlaví za každou cenu (mezi ně však jistě nepatří paní PhDr. Knotková), činí právě tohle, a tak věci škodí.

R. Štefan

Výsledky voleb do farní rady ve dnech 2. a 3. dubna 2005

odevdáno celkem 131 hlasovacích lístků, platných 127,
neplatné 4 (nebyl označen ani jeden kandidát)

Zvolení:

1.	Václav HAŠEK	75 hlasů
2.	František LIŠKA	56 hlasů
3.	Josef HOŘEJŠÍ (ml.)	53 hlasů
4. – 5.	František ČÁSTKA (st.)	51 hlasů
4. – 5.	Milan HOCHMUT	51 hlasů

Náhradníci: (nastoupí v případě, že někdo ze zvolených členů nebude moci vykonávat svůj mandát)

6.	Ing. Jiří DRECHSLER	44 hlasů
7.	akad. arch. Aleš BROTÁNEK	42 hlasů

Hlasy sečetli dne 5. dubna 2005 pan Josef Mareš a P. Ivo Prokop. Nově zvoleným členům farní rady blahopřejeme. Těm, kdo zvoleni nebyli, upřímně děkujeme za účast ve volbách a se všemi se těšíme na spolupráci k Boží oslavě a našemu dobru.

Josef Mareš a P. Ivo Prokop

Členy pastorační rady farnosti Starý Rožmitál jsou tedy následující farníci:

Členové vzhledem k vykonávané službě:

Hubert Hoyer, regenschori
Josef Mareš, sakristián
Helena Hochmutová, katechetka
Mgr. Jana Horníková, vedoucí zdejší Charity
Jiří Matějka, vedoucí ministrantů

Členové zvolení:

Václav Hašek
František Liška
Josef Hořejší ml.
František Částka st.
Milan Hochmut

První schůzi farní rady navrhuji na čtvrtek 21. dubna 2004 v 19.30 hod. na faře. Schůzka je veřejná.

Jakmile zmizelo horečnaté blouznění, zmizelo s ním i vše krásné, a místo abych se skvěl v zářivé opeře jako ředitel hudby, ležel jsem bezmocně v tmavé světničce. Tehdy jsem prosil Všemohoucího z celého srdce, aby ukončil mé utrpení. Smrt by mi byla tehdy nejvítanějším poslem. Ale Bůh si přál, abych žil; a tak s pomocí přirozené vrátilo se mi opět zdraví, aniž bych dále užíval léků, kterých používala pokusná chirurgie, totiž prášků pro zvracení, průjem a pocení.“

Svým příchodem do Rožmitála, jako by Ryba rezignoval nebo se spíše smířil se svým osudem, když uvádí: „*Zde je tedy stanoviště mého poslání, myslil jsem si při svém dosažení a při této myšlence zkoumal jsem sebe, uvažuje o svých silách a náklonnostech. Pak jsem přemýšlel o povinnostech učitelových a shledal jsem, že jsou velmi vznešené. Abych se úplně uklidnil, zabýval jsem se touto myšlenkou: také v malém městě můžeš něco dobrého dokázat. A uklidněn, zahloubal jsem se ve své nové povolání. Po dvou letech jsem se oženil se svou Aničkou, měli jsme dívky, a tím byly trosky mých vzdušných zámků úplně zničeny. Žijí jen své ženě a dětem a ony žijí mně.“* V roce 1790 onemocněl Ryba znovu. Ve školním deníku ke dni 8. 11. o sobě poznamenává: „*Učitel byl do 27. listopadu vážně nemocen, proto učil jeho pomocník v dolejší třídě.“*

V závěru Ryba zmiňuje také své dosavadní finanční poměry: „*Psal jsem horlivě z ochoty, z úslužnosti a nejčastěji pro svoji múzu; když komponuji, nepočítám s leskem slávy, ještě méně mě k té práci svádí zlato. Díky Bohu nemám důvodu, abych lakotil. Mé služné poskytuje mi až dosud tolik, abych sebe i rodinu při šetrnosti čestně uživil. Paucis contentus omnia habet (Kdo je spokojen s málem, má vše).“* V úplném závěru píše pak Ryba o budoucnosti: „*A tak se odevzdat úplně božské Prozřetelnosti, pevně rozhodnut, že zbývající dny budu dle svých sil pracovat v klidné samotě pro hudební umění, objímající svět a v něm se stále zdokonalovat. Jak dalece dostojím svým předsevzetím, posoudí současníci, milující spravedlnost a nestranná příští generace bude jednou bezohledně soudit.*

*Nil opus invidia est; procul absit gloria vulgi
qui facit in tacito gaudeat elle sinu.
Sic ego secretis possim vivere bene silvis,
qua nulla humano sit via trita pede.*

*Není třeba závidět; nechť chybí sláva davu;
kdo pracuje, nechť se raduje v tichém úkrytu.
Já mohu dobře žít ve skrytých lesích,
kudy nevede žádná cesta, ušlapaná lidskou nohou.“*

Srovnáme-li s tímto odhodláním Rybovy poslední zápisy ve školním deníku, nemůžeme jej nepolitovat. Jak vznešené jsou tyto myšlenky a jak přizemní problémy, které musel řešit.

Zatímco první Rybova léta v Rožmitále poznal spor s farářem Zacharem, byla mu léta poslední v tomto ohledu velkým zadostiučiněním. 17.8.1814 Ryba poznamenává: „*O rozkvet opakovacích hodin pečuje všemožně zdejší dp. farář František Česaný a podporuje je slovem i činem. Dp. katecheta František Šolle při každé příležitosti podporuje školu a navštěvuje pilně vyučování.“* Leč, zatímco představení škole dle svých možností přáli, obyčejní lidé, rodiče jeho žáků, učitele často trápili malichernými problémy a chovali se k němu vzhledem k jeho postavení nejen naprosto nevhodně, ale i velice nepřátelsky. Pomineme-li poslední školní zápis týkající se dovezeneho dříví a dalších finančních záležitostí, jsou ve dvou předcházejících zápisech shodně zmíněny a odsouzeny matky. 20.12.1814 Ryba zapsal: „*Anna Burlová z Luhu a Anna Kumperová z městečka přišly při vyučování do školy a velmi neslušně obhajovaly své zkažené děti, které byly ve škole veřejně potrestány pro své nemravné chování, a vytily si svou jedovatou žluč na učitele. Běda vám, zlé matky! Nedožijete se na svých dětech žádné radosti, ba dočkáte se vlastního trestu!“* A jako by měl příběh pokračování, když 9. ledna 1815 Ryba píše: „*Kateřina Kallová ze Starého Rožmitála otevřela si ve škole neslušně hubu na školního praktikanta Václava Rybu (Rybův třetí syn, narozen 28.2.1800), předstírajíc, že prý nechal jejího hochu přes poledne ve škole, a dodala, že nenechá své milé dítě pro nic za nic hladovět. Ó, ty zlá a nerozumná matko, která sama vedeš své děti ke všemu zlému a obhajuješ je za zlo!“* Může se nám to zdát tvrdé, ale učitel, který se při své práci nemohl spolehnout na spolupráci s rodiči, neměl zároveň šanci proti jejich vůli něčeho dosáhnout.

Dvacet sedm let svého života obětoval Ryba škole, kostelu, městu, jednomu každému svému žáku, pevně odhodlán svou vírou, píli, nadáním, příkladem změnit tehdejší zastaralé pořádky i zatvrdělá srdce zdejších obyvatel. Poznamenám nemocí a vysílením ztratil naději v lepší budoucnost. Nezbyvá než věřit, že i přes všechny chyby a nedostatky, byla jeho duše nakonec přijata do říše blažených.

Ivana Hoyerová

Ohlas na přednášku

V rámci aktivit ČKA jsme nedávno měli možnost vyslechnout zajímavou přednášku paní PhDr. Blanky Knotkové na téma „Gender a náboženství“, tedy přednášku na téma vztah „muž a žena“ z pohledu různých kultur a náboženství v toku času. Již během přednášky se rozvinula diskuse, která mě pak doma přiměla zamyslet se o věci ještě jednou. Tuto svou úvahu nyní čtenáři předkládám.

Domnívám se, že existuje podstatná rozdílnost mezi mužem a ženou a že tato nezáleží jen v tom, k čemu jsou oba tělesně, biologicky i výchovou disponováni. Mnohem spíše leží tento rozdíl již v říši ducha, odkud se potom promítá do říše přírody (že jistý rozdíl mezi mužem a ženou na přírodní úrovni existuje, je zřejmé).

Jinými slovy, rozdíl mezi mužem a ženou existuje již od stvoření, tzn. má jistý duchovní charakter. Je obsažen ve Slově (Logu), o kterém říká evangelista Jan, že bylo na počátku u Boha, že bylo Bohem samotným a že všechno je skrze ně učiněno, (Jan 1, 1-4). Avšak vystihnout rozdílnost mezi mužem a ženou slovy filosofického jazyka je velmi těžké. Je to tak těžké, že si někteří myslí, že to není vůbec možné. Tací pak rezignovaně vidí rozdíl jen v tělesnosti muže a ženy. Více nemohou, dále nevidí.

Důvodem této obtížnosti je to, že v tomto přirozeném světě může hrát žena klidně i mužskou roli a naopak muž roli ženskou, ba dokonce se v nich mohou oba cítit po jistý čas dobře. Tento svět má tu vlastnost, že v něm lze přechýlit skoro vše a kamkoli. Bude-li muž vychováván výhradně v ženském prostředí a bude-li veden k obvyklým ženským pracem, bude je pak také dobře a možná s radostí vykonávat, ba dokonce si osvojí něco z typicky ženského chování a vzezření. Přece však většina mužů tíhne k něčemu, co bychom mohli nazvat mužskými pracemi a zábavami, a většina žen zas k něčemu, co bychom mohli nazvat pracemi a zábavami ženskými. (Tento rozdíl byl dříve ještě zřetelnější.) Čím to? Místo, aby si všimli takových obecných tendencí, hledají někteří lidé výjimky, aby jimi potvrdili, že žádné obecné tendence neexistují. (Škoda pro takové.) Někteří to činí dokonce proto, aby dokázali, že existuje pouze tento přirozený svět a jakákoli myšlenka na věčný řád - povznesený nad tento svět (jež by zároveň obsahoval ideu muže a ženy) - nemá šanci. To pak způsobuje, že jim jiní lidé uvěří a ve svém konání dají této víře (v primární nerozdílnost muže a ženy) prostor. Stane-li se tak, pak se však tyto lidi v jistém smyslu skutečně takovými stávají. Stávají se jaksi vnitřně pohlavně indiferentními; např. nevědí, jakým sklonům vůči tomu či onomu pohlaví mají dát přednost. Takovým způsobem se ale nepravda ve světě potencuje a upevňuje.

Každý, kdo někdy slyšel o jelenovi, ví, že je to suchozemské zvíře, žijící hlavně v lesích a na loukách. Jednou jsem ale viděl jelena, který potřeboval přeplavat řeku. Plaval dost divně, ale na druhý břeh se po chvíli přece dostal. Mám nyní právo říci, že jelen je oboživelník? Myslím, že ne ... Ale zpět k úkolu přede mnou ...

Jak vystihnout rozdíl mezi mužem a ženou, tak aby toto odlišení bylo platné obecně, nezávisle na místě a čase? Těžkost úkolu spočívá v tom, že myslíme-li na muže a ženu, myslíme obvykle jen na to, co se projevuje v přirozeném světě - jiné tělesné znaky, vyšší hlas ženy apod., avšak onen rozdíl záleží právě a hlavně v duchovním světě. To znamená, že onen rozdíl musíme hledat spíše ve vnitřním světě muže a ženy. Rozdíl tedy není (skoro vůbec) v tom, co žena a muž - v tomto světě - dokáží, ale v tom, jak myslí, popř. k čemu vnitřně inklinují - jak milují. To bývá našemu zraku skryto. A když se to již trochu poodhalí, totiž podstatná rozdílnost obou, přijde tento svět se svými argumenty schopnosti, a tak rozptýlí původní názor a vrhne nás zpět ve svoji skepsi a ve svůj relativismus.

Člověk je člověkem tím, že dokáže odtažitě (abstraktně) přemýšlet, a to, co mu jeho rozum odhalí jako správné, milovat, tj. vůli následovat. Tím se lišíme od zvířat, to máme oproti nim navíc. Přitom schopnost milovat či chtít, předchází schopnosti přemýšlet, je niternější. Srovnej o tom Mat 12,34; 15, 18, 19; nebo Jer 17, 9.

Láska je pravým životem člověka. Ona, ač neviditelná, je prvotní duševní mohutností, která druhotně vytváří kolem sebe jí odpovídající rozumovou mohutnost, pomocí níž se projevuje. (To, co člověk miluje, je jako skrytý proud stále přítomno v jeho myšlení a jednání, byť si toho vůbec nemusí být vědom.) A právě takováto forma odpovídá formě m u ž e ! Muž je bytostí myšlení (rozumu) vytvářeného ze svého chtění či lásky. Láska je u něj uvnitř, rozum či pravda vně. Odtud hrubší rysy patrné v mužské přirozenosti; neboť to, co je „vně“, nejdříve padá do oka a je v přirozenosti patrné. Ž e n a je laděna opačně a možno říci „druhotně“. Ujíímá se pravdy (mužovy), kterou obaluje svou láskou. Pravda či rozum je u ní prvotní a uvnitř a láska druhotná a vně; to je patrné na jejich měkkých rysech. Tak je pro svět muž